



**ČESKÁ REPUBLIKA**

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **R. S.**, narozený XX. YY. ZZZ  
zastoupen obecným zmocněncem Mgr. Ing. P. K. C.,  
adresa pro doručování: V., P.

proti  
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**  
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2017, č. j. MV-114931-5/SO-2017

**takto:**

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**Odůvodnění**

**I. Předmět řízení a vymezení sporu**

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedené v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 9. 2017 č. j. OAM-1960-9/ZR-2017, jímž byla žalobci podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle ustanovení § 77 odst. 3 téhož zákona mu byl udělen výjezdní příkaz.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobce na základě dodatečného zjištění, že žalobce k žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu doložil nepravdivé osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

k trvalému pobytu na území ČR, vystavené Střední průmyslovou školou strojírenskou a Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky Kolín. ev. č. dokladu CZ-2014-XXX. V tomto osvědčení bylo uvedeno, že žalobce jazykovou zkoušku vykonal dne 26. 11. 2014. Na základě sdělení uvedené střední školy prvostupňový správní orgán zjistil, že žalobce se zkoušky zúčastnil, avšak zkoušku nevykonal a osvědčení mu nebylo vystaveno. Ze sdělení školy správní orgán I. stupně zjistil, a to z počtu dosažených bodů v jednotlivých částech zkoušky, že žalobce z důvodu nedosažení určitého počtu bodů v písemné části, neabsolvoval ústní část zkoušky a z protokolu vyplynulo, že žalobce nesložil také zkoušku prokazující znalost z českého jazyka, což je zjevné i z celého vyhodnocení zkoušky. Proto žalobce neměl právo prokazovat se osvědčením o složení jazykové zkoušky.

3. Na základě uvedeného správní orgán I. stupně vzal za prokázané, že žádosti žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu tak bylo zcela nepochybně vyhověno na základě dokumentu, který neodpovídá skutečnosti. Žádost tak byla kladně vyřízena na základě náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, a tím je dán důvod dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.
4. V řízení před správními orgány a z důvodu podaného odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí vznikl mezi účastníky řízení spor o to, zda žalobce prokázal složení jazykové zkoušky nezbytné pro udělení povolení k předložením osvědčení o znalosti českého jazyka, kdy v řízení byl řešen rozpor mezi předloženým osvědčením a skutečným stavem věci ohledně absolvování zkoušky žalobcem.

## II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

5. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, že pro posuzování osvědčení není významné bodové hodnocení ze zkoušky, ale finální hodnocení vyjádřené osvědčením. Pokud je vydané osvědčení originálem, pak jako veřejná listina mělo být zpochybněno znaleckým posudkem a měla být dokázána jeho falsifikace. Žalobci nebyly prezentovány výsledky zkoušky, ale to, že je úspěšný a vydané osvědčení přijal. Může se jednat o administrativní chybu, tato situace nemusí nutně nasvědčovat korupčnímu jednání. Žalobce je tak nesprávně sankcionován, byť není pachatelem trestné činnosti, a měl toliko smůlu v tom, že si pro složení zkoušky vybral uvedenou jazykovou školu. Žalobce namítal, že opětovně vykonal zkoušku z českého jazyka dne 18. 10. 2017.
6. Žalovaný nepřisvědčil námitkám žalobce a skutečnost, že žalobce nesložil úspěšně jazykovou zkoušku, jako nutný předpoklad pro získání osvědčení zjistil ze sdělení jazykové školy a také z dokladů o průběhu jazykové zkoušky ze dne 26. 11. 2014. Z těchto dokladů je zřejmé, že se žalobce k jazykové zkoušce dostavil, avšak neuspěl, jak je zjevné z evidenčního listu uchazeče vydaného jazykovou školou, neboť nedosáhl 60% z 20 bodů, které mohl dosáhnout, tj. 12 bodů v písemné nebo ústní zkoušce. Z Potvrzení o zkoušce českého jazyka je patrné, že žalobce neuspěl v části čtení s porozuměním, kde nezískal žádný bod. Dále neuspěl v části poslech s porozuměním, kde získal toliko 1 bod a dále neuspěl v části psaní, kde získal toliko 7 bodů, což nedostačovalo na požadovaných 12 bodů z každé části písemné zkoušky, nutných k celkovému splnění písemné části zkoušky. K ústní části zkoušky pak z tohoto důvodu nebyl připuštěn. Žalobce se tedy na zkoušku dostavil, avšak nesložil ji úspěšně a tudíž neměl disponovat osvědčením. Věrohodnost písemností prokazujících neúspěšné přezkoušení dokládají i přiložené odpovědní listy

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

z jednotlivých částí písemné zkoušky, které jsou stvrzeny podpisy hodnotících členů zkušební komise. Vyhodnocení jednotlivých částí písemné zkoušky tak odpovídá tomu, co je uvedeno v evidenčním listu uchazeče a v potvrzení o zkoušce z českého jazyka. Z hlediska uvedení totožného kódu žalobce jako uchazeče o jazykovou zkoušku v písemnostech není pochybnosti o tom, že tyto písemnosti se vztahují k osobě žalobce. Písemnosti o průběhu jazykové zkoušky ze dne 26. 11. 2014 tak dávají přesvědčivý obraz o průběhu jazykové zkoušky, která je zaznamenána s identifikací žalobce a v dokumentaci odpovídající ustanovení § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb., o výuce a zkouškách znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

7. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dále uvedl, že nebylo nutné provádět dokazování za účelem posouzení pravosti osvědčení, když osvědčení jako takové nebylo padělkem.
8. Žalovaný uvedl, že zjištění toho, zda žalobce splnil podmínky pro získání osvědčení, příslušelo toliko zkušební komisi, která výsledky zkoušek u žalobce hodnotila. I Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 9 As 1/2009-153 judikoval, že hodnocení vědomostí uplatněných studentem u zkoušky náleží pouze zkušební komisi, před níž ji student koná. Tedy pouze zkušební komise byla oprávněna posoudit, zda žalobce splnil podmínky pro získání osvědčení či nikoliv. Žalovaný odkázal na rozsah požadovaných znalostí českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle vyhlášky č. 348/2008 Sb. a podrobně odůvodnil, co dokládá, proč tento rozsah znalostí českého jazyka žalobce při zkoušce neprokázal. Vzhledem k tomu, že žalobce nesložením písemné části jazykové zkoušky v určitém bodovém hodnocení nebyl připuštěn k účasti na ústní zkoušce, musel být si vědom toho, že v předkládaném osvědčení uvedené tvrzení, že osvědčení bylo vydáno v souladu s vyhláškou č. 348/2008 Sb., není pravdivé. Žalobce tedy neměl Ministerstvu vnitra předkládat osvědčení, jež neodpovídalo skutečnosti.
9. Na uvedeném nemůže změnit nic ani námitka žalovaného, že žalobce získal nové osvědčení o znalosti českého jazyka dne 18. 10. 2017, neboť toto osvědčení není pro daný případ relevantní, neboť Ministerstvo vnitra posuzovalo žádost, k níž žalobce předložil osvědčení ze dne 26. 11. 2014. Jen toto osvědčení, které obsahovalo údaje o úspěšném složení jazykové zkoušky, jež neodpovídají skutečnosti, je důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
10. Dle žalovaného předmětem uvedeného správního řízení nebylo posouzení toho, zda vydáním osvědčení došlo k trestné činnosti či z jakého jiného důvodu, např. administrativního pochybení, došlo k vydání osvědčení žalobci, ale toliko to, že žalobcem předložené osvědčení obsahovalo údaje podstatné pro posouzení žádosti a tyto neodpovídali skutečnosti. Na tom také Ministerstvo vnitra postavilo své rozhodnutí. V dané věci bylo vedeno správní řízení o naplnění skutkové podstaty k důvodu, pro který nelze ponechat v platnosti povolení k trvalému pobytu (resp. dříve by nebylo možné udělit povolení k trvalému pobytu), nikoliv šetření o tom, z jakých důvodů a kdo zavinil, že žalobci bylo vydáno osvědčení o složení jazykové zkoušky. Předmětem řízení nebyla ani žádná trestní odpovědnost žalobce v případě neoprávněného získání a dispozice s osvědčením, které neodpovídá skutečnosti, ale to, že nastala skutečnost předvídaná zákonem, že je-li předloženo nepravdivé osvědčení, a to materiálně ve svém obsahu, nikoliv jen formálně, není dán důvod povolení k trvalému pobytu.

11. Žalovaný na závěr odůvodnění napadeného rozhodnutí odůvodnil odlišnosti ve vedení správního řízení ohledně povolování pobytových oprávnění a případně trestního řízení, v němž by se orgány činné v trestním řízení zabývaly otázkou trestní odpovědnosti určité osoby za neoprávněné k získání či vydání osvědčení, které neodpovídalo pravdě.
12. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

### III. Žaloba

13. Žalobce v podané žalobě namítal formalistický postup správních orgánů při interpretaci ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a dovozoval, že smysl tohoto ustanovení je sankcionování cizinců, kteří si k zisku povolení k trvalému pobytu dopomohli určitým podvodem, spočívajícím v tom, že správní orgán zavedli doložením náležitosti žádosti, jejíž obsah neodpovídal skutečnosti. Domnívá se, že naplněním ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) není doložení každého dokladu, který se později ukáže jako nepravdivý, neboť je nutné přihlédnout i k subjektivní stránce cizincova jednání, tj. k otázce zavinění. Žalobce není osobou, které by bylo prokázáno, že se úmyslně dopustila podvodu. Žalobce bez toho, aby mu byly prezentovány podrobné výsledky zkoušky, obdržel potvrzení o úspěšném složení zkoušky, které doložil ke své žádosti. Až s odstupem let byly prošetřovány postupy kolínské školy, neboť řada absolventů této jazykové školy obdržela potvrzení o úspěšném složení zkoušky, aniž prokázala odpovídající znalost. Nelze tvrdit, že původní osvědčení žalobce není falsifikátem a současně akceptovat tvrzení kolínské školy o tom, že původní osvědčení nevydala, neboť se tyto dvě verze skutkového děje vylučují.
14. Žalobce namítá, že nebylo prokázáno, že by vědomě a úmyslně doložil osvědčení o znalosti českého jazyka, které neodpovídá skutečnosti, neboť žalobci nebyly nikterak prezentovány podrobné výsledky jeho snažení a jen obdržel pozitivní osvědčení, se kterým také logicky disponoval. Navíc v průběhu správního řízení složil jazykovou zkoušku i u jiné instituce, z čehož je zjevné, že český jazyk skutečně ovládá a tím naplňuje skutečný smysl ustanovení § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu České republiky např. v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 a na judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 16/2003-56 namítal přepjatý formalismus při posuzování náležitostí jeho žádosti o udělení k trvalému pobytu. Vytýkal, že nebyl zjištěn skutečný stav věci, nebyla posuzována otázka zavinění žalobce a bylo vycházeno z rozporných závěrů kolínské školy, které nasvědčují tomu, že průběh jazykových zkoušek u této školy byl „podivný“ a představitelé školy následně tvrdí, že originální dokumenty nikdy nevystavili. Nicméně již nezpochybňují jejich původní originalitu a jedinou obětí této kontroverzní situace je právě žalobce, kterému je s odstupem několika let rušen nejvyšší pobytový status.
15. Žalobce dále současně s podanou žalobou podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, o kterém městský soud rozhodl usnesením ze dne 2. 1. 2018, č. j. 9A 201//2017-23 tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal.

### IV. Vyjádření žalované

16. Žalovaná ve svém vyjádření odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Uvedla, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované zpochybňovala. Žalobce neuvádí žádné nové skutečnosti, a proto žalovaná

odkázala na obsah napadeného rozhodnutí. Doplnila, že právě i skutečnost, že žalobce nebyl před získáním osvědčení o znalosti českého jazyka ze dne 26. 11. 2014 seznámen s výsledky písemné části testu v podobě dosaženého bodového ohodnocení a s opravenými testy s vyznačením chyb včetně důvodů neabsolvování povinné ústní zkoušky, byly okolnostmi, které vzbuzovaly důvodné pochybnosti o údajích uvedených v osvědčení. Je běžnou věcí, že absolvent písemných testů s bodovým ohodnocením získává minimálně údaje o své bodové úspěšnosti a má možnost se seznámit se zjištěnými chybami v textu. Proto žalobce již s ohledem na podezřelé okolnosti získání osvědčení bez absence vyhlášení bodového hodnocení neměl předkládat osvědčení Ministerstvu vnitra.

17. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

#### **V. Posouzení věci městským soudem**

18. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů. Vycházel při tom z ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s., podle kterého soud přezkouvává napadené rozhodnutí dle skutkového a právního stavu v době jeho vydání.
19. Žaloba není důvodná.
20. Předmětem sporu v dané věci mezi účastníky řízení je, zda žalobce naplnil skutkovou podstatu důvodu, pro který lze dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zrušit platnost udělení povolení k trvalému pobytu cizinci na území České republiky.
21. Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
22. V daném případě je dán jediný rozhodný důvod, pro který byl žalobci zrušen trvalý pobyt a tímto důvodem je skutečnost, že žalobce dříve v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu předložil Osvědčení o znalosti českého jazyka, obsahující údaje podstatné pro posouzení žádosti (doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka ve smyslu § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců), které však neodpovídá skutečnosti, neboť neodpovídá výsledkům jazykové zkoušky proběhlé dne 26. 11. 2014 na Střední průmyslové škole strojírenské a Jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky.
23. Ze správního spisu vyplývá, že řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce bylo zahájeno z důvodu prověřování získání osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání trvalého pobytu u Střední průmyslové školy strojírenské a Jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky, se sídlem v Kolíně, kdy k osvědčení předloženého žalobcem ev. č. dokladu CZ-2014-XXX ze dne 26. 11. 2014 bylo ze sdělení ze dne 23. 5. 2016 zaslaném Střední průmyslovou školou strojírenskou a Jazykovou školou s právem jazykové zkoušky v Kolíně zjištěno, že žalobce – R. S., narozený XX. YY. ZZZZ, st. příslušnosti Uzbekistán, konal dne 26. 11. 2014 na uvedené škole zkoušku znalosti českého jazyka pro získání trvalého pobytu v ČR. Zkoušku však nevykonal a nebylo mu vystaveno osvědčení. V tomto sdělení škola uvedla, že žalobce získal při požadavku minimálního počtu bodů 12 pouze bodů 8, a to 0 bodů ze čtení s porozuměním, 1 bod z poslechu s porozuměním a 7 bodů z psaní, přičemž ústní zkoušku nekonal. K tomuto sdělení škola zaslala správnímu orgánu evidenční listy žalobce jako uchazeče o jazykovou zkoušku,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

týkající se jednotlivých částí zkoušky včetně celkového Potvrzení o zkoušce z českého jazyka vydaného na závěr zkoušky, které potvrzuje udělení toliko 8 bodů z jazykové zkoušky. Veškeré tyto dokumenty jsou označeny kódem uchazeče CZ-2014-XXX. Potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v České republice ze dne 26. 11. 2014 obsahuje jak hodnocení části písemné, zahrnující čtení s porozuměním a poslech s porozuměním a psaní, s podpisem hodnotitelů v těchto částech písemné zkoušky, přičemž ústní část je označena nulovým počtem bodů, přičemž hodnotitelé zde jsou sice uvedeni, avšak jejich podpisy chybí, což odpovídá zjištění, že žalobce v písemné části zkoušky neobdržel nezbytný počet bodů a ústní část zkoušky neabsolvoval.

24. Z obsahu jednotlivých částí písemné zkoušky je tedy zřejmé, že žalobce se zúčastnil úloh písemné části, což bylo hodnoceno členy zkušební komise s bodovým ohodnocením 1 + 7 a poté vzhledem k neúspěšnému dosažení nezbytného počtu bodů neabsolvoval část ústní jazykové zkoušky.
25. Z ustanovení § 1 písm. e) vyhlášky č. 348/2008 Sb., které upravuje rozsah jazykové zkoušky, vyplývá, že žalobce byl v rámci jazykové zkoušky povinen prokázat i určitou ústní komunikační schopnost v českém jazyce. To se mu však nepodařilo vzhledem k tomu, že se z důvodu nedosažení potřebného počtu bodů v písemné části zkoušky ústní zkoušky nezúčastnil. Již z této skutečnosti lze dovozovat, že žalobce si byl vědom toho, že osvědčení vydané dle vyhlášky č. 348/2008 Sb. neosvědčuje pravdivé skutečnosti o tom, že by žalobce v celkové zkoušce z českého jazyka uspěl. Ustanovení § 1 vyhlášky č. 348/2008 Sb. stanoví rozsah požadované znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky na úrovni A1 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky, a sice schopnost žadatele o povolení k trvalému pobytu
  - a) vytvořit jednoduché věty o jemu známých lidech a místech,
  - b) popsat jednoduchým způsobem sám sebe a místo, kde žije,
  - c) vyjadřovat se o běžných každodenních činnostech,
  - d) komunikovat jednoduchým způsobem v běžných každodenních situacích a
  - e) udržet krátkou společenskou konverzaci, klást jednoduché otázky na běžná hovorová témata a na podobné otázky odpovídat.
26. Uvedené náležitosti ústní komunikace žalobce nesplnil a doklady založenými ve správním spise byl prokázán opak toho, co je v osvědčení uvedeno, totiž, že žalobce jazykovou zkoušku nesložil.
27. Otázka, z jakého důvodu bylo osvědčení o úspěšném složení zkoušky jazykovou školou vydáno a následně bylo správnímu orgánu sděleno, že žalobce nesplnil požadovaná kritéria, není pro daný případ relevantní a správní orgán nebyl povinen se danou otázkou zabývat. Důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodu uvedeného v § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je to, že cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených náležitostí žádosti, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Rozhodující je tedy pouze to, zda předložené doklady odpovídají skutečnosti či nikoliv. Smyslem a účelem této právní úpravy je zákonná možnost odejmout již vydané povolení k trvalému pobytu, jestliže toto nemělo být vydáno, neboť nebyly splněny zákonné podmínky pro jeho vydání. V daném případě bylo jednoznačně prokázáno, že žalobci nemělo být povolení k trvalému pobytu vydáno, neboť žalobce neprokázal potřebnou znalost českého jazyka.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

28. Ve smyslu uvedeném tedy neobstojí stěžejní žalobní námitky o formalistickém přístupu správních orgánů při posuzování osvědčení a o nedostatečném zjištění skutečného stavu věci, neboť to byla právě materiální stránka věci (posouzení skutečných výsledků jazykové zkoušky), která vyvrátila pravdivost osvědčení předloženého žalobcem. Naopak pouhým a přepjatým formalismem by trpělo posouzení správními orgány, které by vycházelo toliko z obsahu osvědčení bez zjištění skutečného stavu průběhu a výsledků jazykové zkoušky.
29. Důvodnou nemohou být ani námitky o tom, že v řízení mělo být přihlédnuto k subjektivní stránce jednání žalobce (zavinění) a k tomu, že důvod zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. b) míří na případy těch cizinců, kteří k získání povolení dopomohli podvodným jednáním. Ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona napravuje proces udělení pobytového oprávnění v důsledku pozdějšího zjištění skutečností, pro které nemělo být povolení k trvalému pobytu uděleno. Účelem tohoto ustanovení je tedy náprava zákonných podmínek pro udělení pobytového oprávnění, nikoliv trestání cizince za určité podvodné jednání. Náprava spočívá v neumožnění cizinci nadále disponovat oprávněním, které mu pro nesplnění podmínek žádosti nemělo být uděleno, bez ohledu na to, zda se o předložení nepravdivých údajů on nebo kdokoli jiný přičinili. Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nejsou správní orgány povinny zkoumat subjektivní složku jednání, neboť tato jak z hlediska gramatického, tak i teleologického výkladu citovaného zákonného ustanovení není zákonným předpokladem naplnění podmínky stanovené v § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Lze pouze zopakovat, že rozhodné pro případné zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je pouze to, zda žalobcem předložené doklady odpovídají skutečnosti či nikoliv. Není tedy jakkoliv relevantní, z jakého důvodu vznikl rozpor mezi obsahem Osvědčení o znalosti českého jazyka, předloženým žalovaným a odpovědnostními listy ze zkoušky a Potvrzením o zkoušce českého jazyka vydaném na závěr zkoušky a správní orgán, postupující podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebyl povinen příčinu rozporu zjišťovat a prokazovat. V uvedeném směru správní soudy ustáleně judikují i v obdobných případech jiných cizinců (srov. rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11A 220/2017, rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30 A 222/2017...). Soud jen na okraj poznamenává, že žalobce si musel být vědom „podivností“ ohledně vydání osvědčení, o kterých se ostatně v žalobě i zmiňuje. Žalobce totiž neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z jakých důvodů se spokojil s vydaným osvědčením, aniž se zcela vědomě neúčastnil ústní zkoušky a aniž by sám se snažil zjistit rozsah bodového ohodnocení z písemné jazykové zkoušky a důvody k tomu, proč nebyl k ústní jazykové zkoušce připuštěn.
30. Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce vykonal jazykovou zkoušku později dne 18. 10.2017. S touto skutečností (ostatně ani nenamítanou v žalobě) se žalovaný k odvolání žalobce vypořádal argumentací ve vztahu k datu podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, kdy doklady o pozdějším vykonání jazykové zkoušky nelze v předmětném řízení použít.
31. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
32. Soud rozhodoval ve věci bez nařízení jednání, když k takovému postupu byly dány podmínky ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci řízení k výzvě soudu souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání.

33. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha 28. února 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.  
předsedkyně senátu